

Axel Andersberg

A X E L A N D E R B E R G

FÖDD ¹⁵/₁₀ 1877 - DÖD ¹⁰/₄ 1951

Gillebroder AXEL ANDERBERG var född skåning, det märktes mindre på hans föga markerade dialekt än på hans lugna, värdiga uppträdande under livets alla skiften. Han föddes i Kristianstads län den 15 oktober 1877 i en tryggad, borgerlig krets, där hans föräldrar voro grosshandlaren Johan Anderberg och hans hustru Hilda Johanna Sjöbeck. Efter avlagd studentexamen på latinlinjen i Kristianstad genomgick han slutligen Bergshögskolan 1898—99. På den tiden var det ännu möjligt för en latinare att reda sig med de naturvetenskapliga ämnena på Tekniska högskolan, och den klassiska grunden kunde vara till stor nytta ute i livet, men nu göra de alltmer stegrade fordringarna på naturvetenskapliga förkunskaper en dylik studieväg tyvärr omöjlig. Sin ungdomskärlek till den klassiska bildningen och historien behöll Axel Anderberg genom livet, och den bidrog förvisso att bära honom genom de hårda åren.

Efter högskoletiden stannade Anderberg ett år vid högskolans materialprovningsanstalt och flyttade därefter över till det Oleonetzka guvernementet i Ryssland, där han under den då välkände och originelle finske ingenjören Husgafvels ledning blev hyttingenjör vid Putiloffs masugnsverk, från vilken tjänst han kunde lämna många humoristiska och målade bilder. Hågen att se sig om i världen förde honom redan följande år över

havet till U.S.A., och han praktiserade där och i Canada till år 1908, då han återvände till Sverige, nu i ett mycket lyckligt äktenskap förenad med den fransk-kanadensiska blida och ståtliga Elizabeth (Libbie) Jane Brown. Han erbjöds omedelbart av Erik Johan Ljungberg en mycket god ställning vid Domnarfvets Jernverk, där han i olika befattningar stannade till Ljungbergs död 1915. Samma år anställdes han som överingenjör vid Avesta för att redan påföljande år tillträda motsvarande befattning vid Horndal, där han snart befordrades till platschef i Brukskoncernens tjänst. Efter år 1940 uppnådd emeritiställning mottog han en arvodestjänst hos Jernkontoret för järnbrukets clearing av bränsle under de svåra åren till 1946 års utgång. Slutligen blev han representant för "General Refractory's" svenska agenter, handelsfirman Como, i eldfast tegel och grafitmaterial.

Dessa äro i korthet de yttre dragen av Axel Anderbergs curriculum vitae.

Till utseendet var han lång och axelbred med rödlätt hy, rödbrunt hår, som knappast grånade med åren, och en öppen, blåögd blick. Hans temperament var lugnt och hans uppträdande i hög grad försynt, präglad som det var av en godmodig, förlösande humor. Aldrig såg man honom vred eller uppbrusande. Däremot visade han utpräglade drag av försiktighet och hänsyn för andras uppfattning. Ej underligt då, att han erhöll så många förtroendeuppdrag, vilka han alltid fullgjorde med största omsorg och oväld, och att han så väl i som utom tjänsten erhöll så många vänner och knappast någon fiende. Ändock lät han aldrig förmå sig till handlingar mot sin övertygelse och visste att bestämt men försynt sätta den oresonlige på plats.

I föreningslivet nådde han högt som frimurare; Sancte Örens Gille tillhörde han sedan 1931 och innehade dess Fjärde Länk.

Axel Anderberg var den yngste av den grupp på sju goda kamrater, som på senhösten 1899 utexaminerades från professorerna Johan Wiborghs och Gustaf Nordenströms kurs vid den gamla Bergshögskolan. Det var en liten, intim krets, som han först av alla bröt, och därför kom dödsbudet den 10 april

1951 så mycket smärtsammare. Vi, hans gamla kamrater, sörjde djupt förlusten av en trofast vän, som berett oss så mycken glädje och dittills ej ett spår av missförstånd. Djupt sakna vi hans utmärkta personlighet, hans allvarliga klassiska citat och tankar samt den blida och ljusa humor, som kryddade samvaron vid våra möten.

För hans efterlevande maka och de trenne barnen, Axel Arnold, f. 1909, Hjördis Marjorie, f. 1913 och Rigmor Elizabeth, f. 1917, var hans död naturligt nog ett fruktansvärt hårt slag. Så aktad, så avhållen, ja, så älskad Axel Anderberg var i livet, så kännbar blev också hans bortgång. Han hade i sanning väl brutit sin malm. Frid över hans minne!

In pace Domini beatissime requiescat!

Sancte Örjens Gilles högtidsdag den 23 april 1951.

Thorsten Quennerstedt.